

غزل اصلی برنامه

(مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۱۹۸۹)

- (۱) جَنَّتِي كَرْد جِهَان رَا زِ شِكْرِ خَنْدِيدِن
آن كِه آمُوخت مَرَا هَمچُو شَرَرِ خَنْدِيدِن
- (۲) گرچه من خود زِ عَدَمِ دِلخوش و خندان زادم
عشقِ آمُوخت مَرَا، شَكْلِ دِگَرِ خَنْدِيدِن
- (۳) بی جِگَرِ داد مَرَا شَهْ دِلِ چُون خورشیدی
تا نِمایِم همه را بی زِ جِگَرِ خَنْدِيدِن
- (۴) به صَدَفِ مَانِم، خَنَدَم چُو مَرَا دَرشِکَنَدِن
کار خَامَان بُوَد از فَتْحِ و ظَفَرِ خَنْدِيدِن

- (۵) یک شب آمد به وُثاقِ من و آموخت مرا
جانِ هر صُبح و سَحَر، هَمچو سَحَرِ خندیدن
- (۶) گر تُرُش رویُ چو اَبرم، زِ درونِ خندانم
عادتِ بَرَقِ بُودِ وَقتِ مَطَرِ خندیدن
- (۷) چون به کوره گُذری، خوش به زَرِ سُرُخِ نِگر
تا در آتش تو بِنینی زِ حَجَرِ خندیدن
- (۸) زَر در آتش چو بَخندید، تو را می گوید
گَرنه قَلَبی بِنِما وَقتِ ضَرَرِ خندیدن
- (۹) گر تو میرِ اَجَلی، از اَجَلِ آموز گُنو
بَر شَهِ عاریت و تاج و کَمَرِ خندیدن

وَرُّ تُو عِيسَى صِفَتِي خَوَاجَه دَرآموز ازو (۱۰)

بر غَمِ شَهوت و بر مادہ و نَر خندیدن

وَرُّ دَمِي مَدْرَسَهٗ اَحْمَدِ اُمِّي دِيدِي (۱۱)

رو، حَلَالَسْتَتِ بَرِ فَضْلِ و هُنر خندیدن

اِي مُنَجِّمِ اِگَرَتِ شَقِّ قَمَرِ باور شد (۱۲)

بَايَدَتِ بَرِ خُودِ و بَرِ شَمْسِ و قَمَرِ خندیدن

هَمچُو غُنچَه تُو نَهَانِ خَنْدِ و مَكْنِ هَمچُو نَبَاتِ (۱۳)

وَقْتِ اَشْكُوفَه بَه بِالَايِ شَجَرِ خندیدن

غزل اصلی_بیت اوّل

مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۱۹۸۹

جَنَّتِي كَرْد جِهَان رَا ز شِگَرِ خَنْدِيدِن
آنكِه آمُوخت مَرَا هَمچُو شَرَرِ خَنْدِيدِن

غزل اصلی_بیت پنجم

مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۱۹۸۹

يَك شَبِ آمَد بَه وَثَاقِ مَن وَ آمُوخت مَرَا
جَان هَر صَبْح وَ سَحَرِ هَمچُون سَحَرِ خَنْدِيدِن

غزل اصلی_بیت دوم

مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۱۹۸۹

گَر چِه مَن خُود ز عَدَمِ دَلخُوش وَ خَنْدَانِ زَادَم
عَشَقِ آمُوخت مَرَا، شَكْلِ دِگَرِ خَنْدِيدِن

غزل اصلی_بیت سوم و چهارم

مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۱۹۸۹

بی جگر داد مرا شه دل چون خورشیدی
تا نمایم همه را بی ز جگر خندیدن

به صدف مانم، خندم چو مرا در شکنند
کار خامان بود از فتح و ظفر خندیدن

غزل اصلی_بیت هفتم

مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۱۹۸۹

چون به کوره گذری، خوش به زرِ سُرخِ نگر
تا در آتش تو ببینی زِ حَجَرِ خندیدن

غزل اصلی_بیت ششم

مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۱۹۸۹

گر تُرُش روی چو ابرم زِ درون خندانم
عادتِ برق بود وقتِ مَطَرِ خندیدن

غزل اصلی_بیت هشتم الی یازدهم

مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۱۹۸۹

زَر در آتش چو بخندید تو را می گوید
گر نه قلبی بُنْمَا وقتِ ضررِ خندیدن

گر تو میرِ اَجلی، از اَجَل آموز کنون
بر شَه عاریت و تاج و کَمَرِ خندیدن

وَر تو عیسی صفتی خواجه درآموز از او
بر غمِ شهوت و بر ماده و نرِ خندیدن

غزل اصلی_ بیت یازدهم الی سیزدهم

مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۱۹۸۹

وَر دَمی مدرسَه اَحْمَدِ اُمی دیدی
رو، حَلالَسْتَتِ بَرِ فَضْلِ و هُنر خندیدن

ای مَنجَم، اَگَرَتِ شَقِّ قَمَرِ باور شد
بایدَتِ بَرِ خُودِ و بَرِ شَمَسِ و قَمَرِ خندیدن

هَمچو غُنچه تو نَهانِ خَندِ و مَکَنِ هَمچو نَبات
وَقْتِ اِشکُوفه به بالای شَجَرِ خندیدن

مولوی، مثنوی، دفتر دوم، بیت ۱۱۰۱ الی ۱۱۰۶

قُوتِ اندر فعل آید ز اِتِّفاقِ
چون قِرانِ دیو با اَهلِ نِفاقِ

این معانی راست از چرخِ نُهَمِ
بی همه طاق و طُرْمِ طاق و طُرْمِ

خلق را طاق و طُرْم، عاریتی است
آمر را طاق و طُرْم ماهیتی است

از پی طاق و طُرْم، خواری کشند
بر امیدِ عَزِّ در خواری خوشند

بر امیدِ عَزِّ ده روزه خُدوک
گردنِ خود کرده‌اند از غم، چو دوک

چون نمی‌آیند این‌جا که منم؟
کاندرین عَزِّ، آفتابِ روشنم

مولوی، مثنوی، دفتر اول، بیت ۳۹۵۸ الی ۳۹۶۰

آبگینه زرد چون سازی نقاب
زرد بینی جمله نورِ آفتاب

بشکن آن شیشه کبود و زرد را
تا شناسی گرد را و مرد را

گَرْدِ فَاْرِس، گَرْدِ سَرِ اَفْرَاشْتَه
گَرْدِ رَا تُو مَرْدِ حَقِ پِنْدَاشْتَه

مولوی، مثنوی، دفتر اول، بیت ۳۹۶۴ الی ۳۹۶۶

مِن نِیْمِ سَگ، شِیرِ حَقِّم، حَقِ پَرَسْت
شِیرِ حَقِ آن اَسْت کَز صَوْرَتِ پَرَسْت

شِیرِ دُنیا، جَویدِ اِشْکَاْرِیِّ وَ بَرِگِ
شِیرِ مَوْلِی، جَویدِ اَزَادِیِّ وَ مَرِگِ

چُونِکِ اِنْدَرِ مَرِگِ بِنِدِ صَدِ وَ جَوْدِ
هَم چُو پَرَوَانِه بَسُو زَانْدِ وَ جَوْدِ

مولوی، مثنوی، دفتر اول، بیت ۴۰۰۳

صَبْرِ اَرْدِ اَرزُو رَا، نَه شَتَابِ
صَبْرِ کُن، وَ اَللّٰهُ اَعْلَمُ بِالصَّوَابِ